

39. szám.
 September 27-én, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Csak okozs ember volt apam, mikor engem körösztöltete Zebulonak.

Ot van ni. Baloldalnak van kit Kalman fővezire; a kiktől megkövetelünk mink, hogy mindent egyformán is cezere csinályak. Mikor Gbyezy Kalman kap catarrhust, muszaj Tisza Kalmanak mindig prűszentenyi. Ezt így kivanja partdisciplina. Mar most micsoda nagy skandalum az, hogy egyik Kalman, Tisza varmegyibe azt mond: kezgyük conscriptiot holnap utan: masik Kalman, Gbyezy varmegyibe, meg azt mond kezgyük aztat tegnapi utan. Ilyen disolutioba van baloldal. Maga se nem tuga, vezerek mit akarnak? Mar ez mi nalunk meg nem törtinhetik: mert pro primo, minden ember zse-bibe kapja informatiot, mikor, mely alkalommal hogyan kel „finom politikai tarsalkodnak“ magat viselnyi: secundo, ha migizs megtörtinik, hogy Szasz Karol maskig szavaz országgylisen, mint Kerkapoli Karol, („szip!“ monta ra miniszter ur) akkor aszondunk: „ezek csak

„aedilisek“; de tigriseknél maguk főconsulok gyűtek discrepantiába: maga Sulla és Marius. Ez nagy dolog. Ilyen nagy dolog nálunk nem történhetik, mert pro tertio — igaz ugyan, hogy nálunk is van partnak kit vezire, kiket ide amoda követi, de ha kit partfővezir egymás elen talalya szavaznyi, az nem frapiroza senkit, mivel hogy az egyik vezirnek neve Ferencz, másiké pedig — természetesen Zebulon.

Ez ugyan úgy gyűn ki riszembről, mintha dicsekedizs volna: de hat in nem tehetek rula:

in csak magamnak megyek, a hova megyek; minek gyűnek olyan sokan utánam?

Most meg mar hogy neki hajtotak miniszter urnak temesvari fakirdisben. Valosagos botrany, nem is botrany mar, de dorongrany. Hogy fairt sok pinzt kap zsidó, kevis fat kap sok pinzirt magyar. No bizom esuda! Hiszen ha rigen meg van tudva, hogy „bolondnak fapinz jo“ hat okozsna hogy ne volna jo a „fapinz!“

Alazatozs szolgálja
Tallérossy Zebulon.

Jászberény, sept. 20.

Ismét földindulás! Folytonos mozgalom a legalsó rétegekben. Ime itt vannak káros következései a Kossuthféle izgatásoknak! Először a földhöz ragadt nép bizgattatott fel; azután természetesen a néphez ragadt föld is hullámozni kezd. Mindenki van mozditva helyéből. Most láthatja már a baloldal, hogy micsoda káros munkát kezdett meg? Feleljenek róla, a kik ezt cselekedték. Mi mostuk kezzeinket. Elmondhatjuk, hogy nincs többé a Jászságban rendületlen hazafi.

(Pesti Napló.)

Jászberény, sept. 20.

Ismét egy borzasztó éjszakára ébredtünk. Mióta a zsidókat emancipálták, egyre rázkódik a föld alattunk, mintha maga is borzongna e természetellenes merényleten. Az istentagadók hozták ezt a csapást ránk, kik a polgári házasságot hirdetik, kik az iskolákból ki akarják rekeszteni a papokat; most azután láthatják, hogy mit tesz az ég haragját felkölteni? Derék főpásztorunk, meghallva a rémület híré, azonnal sietett hatezer darab jeruzsálemi égből esett „Izenetet“ kiosztani a hajlékából kizavart népnek, hogy legalább lelkének legyen hová meghuznia magát. Mire fog még bennünket vinni az utálatos liberalismus és szabadkömiveesség káros kinövése?

(Idők Tanuja.)

Jászberény, sept. 20.

Már megint földindulás! Ezt kellett megérnünk a 67-es alkotmány közösügyes első évében. De lehet ez másképp? Ily kormány alatt, mely mindent kimozgatott helyéből, hogy végre a föld maga is megindul és retrograd mozdulatokat tesz. S ez a mi tehetetlen kormányunk semmi intézkedést sem tesz! Hol van most Wenkheim peremptorius ukázaival? Itt nem tud parancsolni, a hol kellene. Szégyen gyalázat ez Magyarországnak. Mit mond a külföld, ha ezt megtudja? Jellemző, hogy a földrázkódások éppen az nap kezdődtek, a melyen a demokrata kör felozlattatott. Szegény hazám!

(Ludas Matyi.)

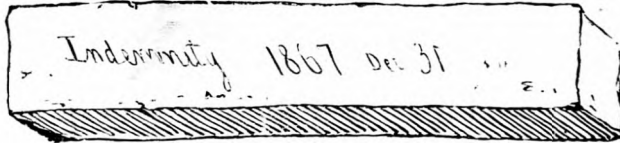
Jászberény, sept. 20.

A föld helyzete denique nem tud szilárd megállapodásra jutni. Nálunk minden érzi a helyzet tartatlan voltát. Kémenyeink, tornyaink, házi butoraink mind hol a Deákparthoz, hol a szélső balhoz hajladoznak, úgy hogy a nép csak akkor nyeri vissza nyugalmát, midőn minden ismét a balközépen megállapodik. Nem akarjuk a földrengések miatt a kormányt okozni, a szélső bal sem gyanítjuk vele, de annyi bizonyos, hogy ez is olyan dolog, mely a népben a hazája iránti ragaszkodást nagyon csökkenti. Lehetetlent a kormánytól sem lehet kivánni; de mégis aggasztó marad, hogy az europai sulyegyen fentartása oly kezekre van bízva, melyek még a jászsági sulyegyent sem bírják helyreállítani. Azonban várjunk és reméljünk.

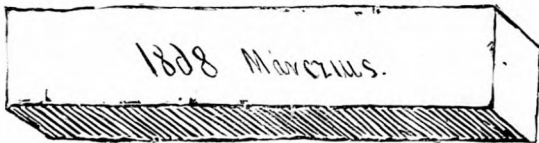
(Hazánk.)

Hogyan készül az alkotmányos budget?

Finánczminiszter. Mingyárt szolgálok az alkotmányos budgettel, hanem kérek hozzá előbb fundámentumnak egy kis idemnit. Megadatik.

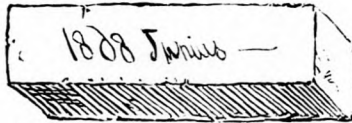

Finánczminiszter. Minthogy már egyszer kaptam, an nálfogva még egyszer kérek idemnit. De hát hogy ne adatnék meg?

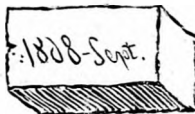
Finánczminiszter. De bizony csak még egyszer kérek idemnit.

Ugyan kérem, tessék.

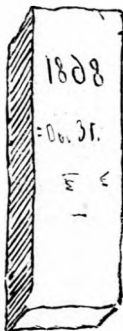

Finánczminiszter. No már most csak még egy kicsi piczi idemnit kérek szépen.

Isten neki.

Finánczminiszter. De már igazán kell ám egykis idemnit, de hosszú.

Vivát! Áll az alkotmányos budget!

Furcsa kifogás.

A sz . . . . . i köve tválasztáskor egy választó sehogya sem akart P . . . . . ra szavazni.

— De mi kifogásod lehet ellene? hát nem derék, okot egy ember?

— Derék is, okos is, kifogásom sincs ellene, csak épen hogy nem tartom egészséges embernek.

— Hogyan? hisz olyan, mint a makk!

— Az igaz, de mégis — jobboldali nyavalyában sinylődik.

A hajósok.

Kormányos. Kapitány ur! Segitsen hamar, mert megmerül a hajó!
 Kapitány. Mi az ördögért terheltétek ugy meg? No majd mindjárt segíték rajta.

Egy szünet a Svábhegyen.

Títokban az „Üstökös“-be csempészte Junius Brutus.

A városi robaj annyira telezúgta a fejemet, hogy kénytelen voltam kimenni valahová szellőzni. Épen vasárnap volt. A vasárnapnak pedig a csizmadialegény után én örülök a legjobban, mert akkor egyikünknek sincs dolga. Ezt a napot tehát fel kell használni. Maholnap ugyanis beköszönt a tél: menjünk a Svábhegyre.

Ezt a Svábhegyet, kivéve a nevét, nagyon szeretem. Ha megcsinálom a haupttreffert, ide jövök lakni. Milyen kilátás, Istenem! Ily szép kilátása még annak

a segédfogalmazónak sincs, a kinek a nagybátyja magyar miniszter.

A mint megyek a kanyargó uton, egy szőlő mellett jóízű nevetés üti meg a füleimet. Nem állbattam meg, hogy meg ne nézzem. Hát uram teremtem! két szép kisasszony hosszú szőlőkaróval a kezében ugy kommandirozott vagy hat-hét darab ifurat, mint akar valami istrázsamester. Az ifurak hallgattak a szép szóra és szedték hűségesen a szőlőfürtöket a pitlibe. A ki elhagyott egy fürtöcskét, vagy elszórt néhány szőlőszemet, no volt annak azután drága dolog! Összeszid

A hajósok.

Kormányos. Tyhűj! így én is tudtam volna! De bár inkább a Lónyay bagázsából dobott volna ki bátyám uram egyet.

ták, mint a bokrot. és még nem is haragodhatott értelmet kinevették volna.

Már én bizony beállok ide szedőnek, mondok, s elkezdtem kinálkozni. Szívesen fogadtak s egyik markomba fanyeltű görbe bicsakot, a másikba pitlit nyommintva, oda állítottak a glédába: „en avant!”

Ment azután a munka, mint a parancsolat. Közbe beszéltünk bolondokat,

Egyszer a kisasszonyok egyike azt mondja: „halt! tessék erni menni!”

Persze, én kezdtem magamat ajánlani, de nem ersztettek. Muszáj volt velők mennem. Fölmentünk

egy villához, hol már egész társaságot találtunk együtt. Nagy zavarban voltam, mit csináljak én itt? Hiszen egyet sem ismerek közülök! No de csakhamar vége lett minden aggodalmamnak; olyan szívesen fogadtak, mintha százszentendős ismerős lettem volna.

A házigazda fején taplósipka, derekán konyhákötény volt. Egy csinos kis ferslágba rizlinget rakott s úgy szoritotta ki a lelket belőle. Gyönyörűség volt nézni, milyen paszszióval csinálja. Elnéztem volna három hétig, hanem a háziasszony asztalhoz szólított bennünket.

Szemközt jutottam a házi gazdával, s minthogy

vászoncseléd is ült az asztal mellett, igyekeztem nagyon ügyes lenni. Hiába, nem igen szokott az nekem sikerülni. Most is prima intradára feldöntöttem egy vizes poharat. Szerencsére nem kisasszony volt, a ki felé a víz futott.

Az első zavarón ügyyel-bajjal tulesvén, helyre akartam ütni a hibát. Hadd lássák, hogy olvasott emberrel van dolguk: beszéljünk irodalomról.

— Bizony nagyon szomorú — kezdém fontos ábrázattal — hogy nincs valamire való szépirodalmi lapunk. Az a „Fővárosi Lapok“ volna olyan a milyen, de —

Nem folytathattam tovább, mert a házi gazda elkezdett nevetni, a mitől aztán torkomon akadt a szó.

— Tán valami bolondot mondtam? — kérdém tőle halkán.

— Dehogy azt! — válaszolt ő csendesen — csak azt nevetem, hogy a harmadik szomszédja éppen Vadnai, szerkesztője annak az újságnak.

Borzasztón elszégyeltem magamat. Hja így van az, ha az ember nem tudja, hol van? kivel beszél? No de Vadnai úgy tett, mintha nem hallotta volna. Megnéztem jól; most láttam először életemben embert, a kinek a neve nyomtatásban megjelent.

Hogy tegyem már most ezt jóvá? Ha folytatom: még jobban belezavarodom; ha félbehagyom: feltűnik. Ej mit! beszélök az irodalom más ágáról.

— A színirodalommal is vékonyan állunk. Ott van például a „cydoni alma.“ Olyan, mintha czirkalommal irták volna; jobb geometriai gömb, mint vigjáték. De hogy is legyen valakinek kedve jó szindarabot írni, mikor az akadémiai jutalmakat mind Szigligeti nyeri el.

Beszélttem volna még tovább, de az asztaltársaságot elfogta a nevetés. Én persze bámultam: hát mi nevetni való van abban, a mit mondtam?

A gazda azután megmagyarázta:

— Látja ott azt az urat balról a feleségem mellett? No az Éjszaki Károly, a ki a cydoni almát kiczirkalmazta; az a szelid szemű ur pedig ott vele szemben, az — Szigligeti, a ki elnyeri a jutalmakat.

Kezdtém magamat gonoszul érezni. Ha újság volnék, legalább azt mondanám, hogy a mit az ímént közöltem: az sajtóhiba. De így mit tegyek? Szépen bocsánatot kértem. Meg is bocsátottak szívesen.

De most már csakugyan jó volna tudni, hol vagyok? mert megeshetik, hogy még több vadat is mondok. Eh, ezek poéták, vers- és komédiairók, beszéljünk tehát a napisajtóról.

S újra neki rontottam illetéknépen:

— Ki nem állhatom azt a Csernátonyt! Örökké szidja a kormányt. Olyan vérszaguak a cikkei.

Erre felém fordul egy czvikkeres ur:

— Oh csak folytassa, kérem. Mondták már azt énnekem mások is a szemembe.

— Hát ön tehát, — lehetetlen! — Csak nem ön az a — Csernátony. Igen? Ah — Jézus Mária, hová jutottam! Hát hiszen én azt gondoltam, hogy az ur emberhust eszik. Ejnye! Sajnálom, szivemből sajnálom. Nem is önt akartam szidni, hanem azt a scorpíót, azt az átkozott scorrp —

— Hallatlan! no ez hallatlan — kiáltott kaczagva egy fiatal ember, a kit addig észre sem vettem, alig látszott ki a feje az asztal alól, nagyon alacsony széken ülven — még engem szid, hallatlan!

Mos már csakugyan culminált a confusiom. Szerettem volna itt nem lenni. A társaság pedig nagyon jól mulatott, persze az én rovásomra.

Ez alatt vége lett az ebédnek s a férfikompánia kiment az üveges tornácra fekete kávézni. Az asztal közepén ott volt egy halmaz újság. Csináljunk kaszinót! Előhuztam egy „A Hont.“

— „Megyünk-e vagy állunk?“ no ki látott már ilyen című cikket? Jobban tenné bizony Jókai is, ha regényt írna, mint hogy itt politizál. Az igaz, hogy regényt sem tud már olyat írni, mint a „Hétköznapi.“

A házi gazda nagyot sohajtott: „A biz igaz!“ A többi pedig sokat mondó tekintetet váltott egymással, de egyik se szólt semmit.

Azután elővettem az „Üstököst.“ Legyaláztam rútúl. Nem protestált senki. Tallérossy Zebulonra azt mondtam, hogy gyalázat olyan vén embertől írói babérokra áhitani, mikor magyarul se tud becsületesen. A házi gazda azt felelte, hogy, hja! ez már az öregnek vele született hibája. A Lügenwackert hazug cigánynak neveztem. A gazda azt mondta, hogy abból él. A politikus eszmiadiát is lehordtam istenigazában. Jobb volna bizony, ha a kaptáéhoz látna az öreg. A gazda azt felelte, hogy kap is az néha, ha éppen kell, még a láb-szijhoz is. Kakas Márton? no ez érme valamit, de mostanában nem ér rá. Száz szónak is egy a vége, nem hagytam szárazon egy árva szálát sem az egész Üstökösön. A házi gazda pedig mindent rám hagyott, hogy biz' az igaz, a biz' úgy van. Hej de örültem is neki, hogy most az egyszere még sincsenek ott, a kiket szidok.

Mikor azután kipihentük magunkat, elmentünk szüretelni, daloltunk, mulattunk, játszottunk egész estig.

Furcsa nevű fiúk voltak köztük, az egyiket úgy hitták hogy: Országgyűlés, a másikat Külföld, egyet

meg plane úgy hogy Igazmondó. Pedig épen ez hazudta a legnagyobbakat. Soha ilyen tulajdonneveket!

Este felé hozzánk fordul a gazda:

— No fiuk, jertek igyatok már most egy kis bort.

— Nem iszom én, urambátyám — így szólítottam már, pedig még akkor nem tudtam, hogy ki? — de hogy iszom! Már most is fáj a fejem tőle.

— Micsoda? az én boromtól? — éjnye akkasztofa! Még az én boromtól fáj a feje! Hallod-e, öcsém! Hogy mint Tallérossy Zebulont legyaláztál: azt nem bántam. Hogy mint politikus csizmadiát a kaptához küldtél: az sem esett zokon. Hogy mint Lügewackert cigánynak nevezted: jól van az is. Hogy mint Kakas Márton nem nyertem meg magas tetszésedet: az sem bosszant. Hogy mint politikusra azt mondtad: nem értek hozzá: ezt is elnézem. Hogy a regényeimet össze szídtad: istenneki! De hogy valaki boromat rosznak mondja: azt én kikérem magamnak, mert különben megharagszom.

. . . . .

Egy egész hétre volt szükségem, míg annyira össze tudtam szedni a gondolataimat, hogy ezt a jelenetet úgy a hogy papírra tegyem. Az igaz, hogy sok malheur egy napra!

De hogyan tudhattam én azt, hogy az a sok ember mind Jókai?

Hogyan tudhattam azt, hogy a házigazdám is Jókai?

De ha mindezt tudtam volna is: már azt csak ugyan nem tudhattam, hogy Jókai büszkébb a borára, mint a regényeire. Denique, nem kritizálok én többé ez életben paradicsommártásnál egyebet.

Rendez-vous.

Vala pediglen Krumply Mátyás ur dühös szerelmes és irgalmatlan versfaragó.

A szerelem már magában véve elég siralmas állapot, — hát még ha a mostoha sors versfaragászatot is rendelt mellé!

De Krumply urban még ennyi ostorral sem elégedett meg a végzet; hanem ajándékozott neki a költészethez hájfejet, a szerelemhez pedig olyatén külsőt, melynélfogva bármely kölyöktelen orangutang fiáva fogadhatta volna,

Ez fejti aztán meg azon hét világra szóló kérdést, hogy Krumply úr — mialatt 24-ik évét elérte, miért

tett 396 szerelmi vallomást, — melyek közül háromszázra poflevessel, — kilenczvenre faképnél hagyással, — hatra pedig azon figyelmeztetéssel válaszoltak hogy nézze meg magát a tükörbe!

Végre mégis megérte azt a boldogságot, hogy neki vallott szerelmet más valaki.

Egy napon ugyanis levelet kap, melybe idomtalan, szarkaláb betűkkel következő sorok valának karmolva:

„Kedves Krumply ur! — Nem tarthatom vissza immáron szívemnek ön iránti vonzalmát, nem titkolhatom tovább égő szerelmemet: azért kérem délutáni 4 órakor siessen a sétányra, ott várja ölelő karokkal ki rég eped önért. N. N.

Krumply ur a levél következtében esztét — ami kevés volt is — teljesen elveszté, tánczolt, ugrált, tótágot állt örömeiben s egyszerre 777. sonett született agyában a „bájós ismeretlenhez.“

A cigánykereket hányó poeta végre örömkötéseit mérsékelvén, a rendez-vous-ra kitűzött időben édes ábrándok közt a sétátra rohan.

Nem lát, nem hall, nem érez; előtte csak az ismeretlen angyal égi alakja lebeg. — Egyszerre azonban szemei előtt az égi alak kék köpönyeggé változik, mely lebeg vala egy jámbor halandó vállain, — ki polgári méltóságára nézve csizmadia vala; a csizmadia pediglen ama művész vala, ki fél évvel ezelőtt Krumply ur lábtűjét megfejelte vala, a honorariumot azonban erélyes utánjárása daczára, még nem volt szerencsés zsebre rakhatni.

— Hó! hé! — ordit a hős csizmadia, nyakon csipve az ügető poétát — hát itt vagyunk ugy-e! — Már most se szó, se beszéd; — fizessen az ur, mert . . .

A dologban az volt az egész, hogy a fentisztelet majszer, belátván eljárásának sikertelenségét a csizmafejelési taxa megnyerhetésére nézve, — miután a poeta mindig ügyesen kisiklott körmei közül — cselhez folyamodott. Azértan a fentebbi szerelmes levelet irván Krumply urnak, rendez-vous-ra csalta ki azon erős szándékkal, hogy bármi módon megveszi rajta a 3 frt 75 krt.

Krumply ur zsebében nem lévén több három árva kétgarasosnál: a rendez-vous-ról meztláb ballagott hazafelé.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORACULUM. Nem adnám száz lináncz-ért, hogy nem vagyok főnévminiszter. Uj

— — A temesvári tömlőczből öt fogoly megszökött s magával lopta a porkolábot. (Hát a vártömlőczöt nem?)

— — Egy újság azt írja, hogy egy vasuti bakteren keresztül ment a gőzmasina, és meghalt. (Vajjon miféle pap fogja eltemetni?) Hát a közlekedési miniszter, mert a gőzmasinák az ő eklézsiájába tartoznak.

— — A linezi püspök pedig egy pásztori körlevélben azt mondja: „hogy a vallási törvény merő hazugság.“ (És ezt egy lelki-pásztor mondja?) Hiszen ha disznópásztor mondaná, az nem lenne nagy dolog, mert becsuknák a frátert; hanem a püspököt legfeljebb lecsapják, hogy aztán felcsaphasson — érseknek.

— — A mult héten azt olvastam a Hazánkban, hogy ne haragudják a kormánypart a balközépre, hisz a balközép nem akar lenni egyéb, mint szellentyűje a kormánygépezetnek; most meg azt olvasom ugyanott, hogy ne haragudják a szélsőbal a balközépre, hiszen a balközép nem akar egyéb lenni, mint lépcsője a szélső balnak a kormányra. Ha így teszünk, akkor csakugyan nem fog bennünket senki — bántani.

Fatális sajtóhiba.

Mult számunkat tessék úgy képzelni, hogy a „censura lelke mint kísértet“ című két kép között a második az első, az első pedig második. Az első képen Kakas Márton panaszkodik, hogy Sennyei idejében a censor csak a munkájának a sorait feketítette be. A második képen (Andrássy alatt) a censorok magát az írókat feketítették be a kormány parancsából, de az ármányos, még ha bemázolják is nemzeti színű lesz. — Így tessék azt érteni!

A hős gladiator.

— Parancsodra uram, ime hősileg megküzdöttem a „tigris“sel

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országtút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1868.

(Barátok tere 7. szám.)

Kajizolja: Jankó. — Metszi: Polák